

Учителя Беинса Дуно

РОЖДЕНИЕТО

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“

Учителя Беинса Дуно
Име: Рождението
Редактор: Стела Рускова

Издателство „БЯЛО БРАТСТВО“
София, ул. „Ген. Щерю Атанасов“ 2
<https://bialobratstvo.bg/>
izdatelstvo.bratstvo@gmail.com

РОЖДЕНИЕТО

*„Защото днес се роди вам в града Давидов
Спасител, който е Христос Господ.“*

Лука 2:11

„Роди се“ – това е най-ободрителната дума в живота на Земята. Какво съдържа тази дума? Раждането съдържа възвишеното, мощното и силното, което подтиква цялото човечество към съвършенство. Често запитват: „Как може да се влезе в Царството Божие?“, „Как можем да се освободим от ограниченията на законите, на природата и можем ли да ги владеем?“. Аз отговарям: когато се родите. Говоря за думата *раждане*, а не за *прераждане*. Човек се е прераждал хиляди и милиони пъти. Започнал е своя живот от микроб, увеличавал се е, преработвал се е, за да се роди най-сетне като човек в пълния смисъл на думата. Прераждането е процес, а раждането – един завършен цикъл от този процес. Като се казва в Евангелието „Днес се роди“, разбира се, че Онзи, Който е заченат преди милиони години, най-сетне Се е родил. Кой се е родил? Христос Господ – Той Се е родил.

Думата *раждане* съдържа велика идея, която Бог е вложил в Духа. И когато всеки от вас почувства, че се е родил, тогава ще се избавите и ще разберете смисъла на живота. Защото мнозина от вас не сте се родили още, а се прераждате и в прераждането трябва да се родите един ден, и ангелите да кажат за вас: „Роди се в града Давидов“. Във всяко сърце и във всяка душа трябва да се роди Христос. Съвременните хора казват: „Той се е родил в Йерусалим“ и отиват там на поклонение, но при все това те не разбират смисъла на това раждане – в тях няма стремеж да живеят като Христа. Той се роди между евреите, които бяха избраният народ, но и те не разбраха дълбокия смисъл на Неговото раждане – това, което Той носеше в себе си за цялото човечество – Божията Любов.

Всяко раждане се придружава от страдание. Следователно, за да се роди Христос в човешката душа, непременно трябва да се премине това страдание. То е същото както когато майката ражда – трябва да претърпи известни страдания, да поеме всички грижи за детето. По същия закон и всеки народ или човечество, в което трябва да се роди Христос, трябва да поемат всички грижи, да подготвят почвата да се роди и да отрасне това дете.

Може би тази идея е малко смътна, но това да не ви безпокои – зависи доколко нещата са далеч или близо и с каква светлина можем да ги разгледаме. Всеки може да разбере нещата дотолкова, доколкото има светлина. Ангелите, като възвестяват: „Днес се роди Спасител“, определят каква радост носи Той на човечеството: мир – най-високото изявление на Бога. Господ се изявява като мир, а мирът е закон на хармонията, на единството на разсъдъка, на възвишения характер, на Любовта, на

Мъдростта, на Истината, на Добротата, на Правдата – това е мирът. Може да се роди само онзи, който носи мир – вие не можете да се родите, докато не разберете тези дълбоки истини, докато не придобиете мир в себе си.

Сега нека разгледаме психологически думата *раждане*. Тази дума има отношение към мистицизма. Един християнин, който иска да стане мистик, да проучи Божествената природа, да се удостои с името човек, трябва да разбира добре думата *раждане*. Чели сте в Битието, че Бог направи човек от пръст, вдъхна в него и той стана жива душа. Тогава е царял процесът на вдъхването, а сега – процесът на раждането. Аз бих ви обяснил думата *вдъхване*, но и моето обяснение ще бъде непонятно, защото в тая дума има нещо необяснимо за сегашните хора, но ще дойде ден да я разберете.

Сега да преминем на противоположностите, които изисква законът за раждането, който е закон за вечното развитие. Чрез тоя закон Господ напълно се изявява на нашата душа и чрез него Духът положително работи. Всичките ви възделения са под закона на раждането; чрез него се проявява и усъвършенства висшето, Божественото съзнание в човека. Обикновеното човешко съзнание е тъмно понятие. За раждането има различни схващания. Ако ви попитат за тази дума, ще кажете: „Раждане значи да се зачене и роди дете“. Раждането не се разбира по отношение на тялото, а по отношение на човешката душа, т.е. зачеването на онзи Божествен зародиш, за който ви говорих, и раждането му и когато кажем: „Роди се човек“, освен процеса на завързването и растенето, ние подразбираме и процеса на знанието и мъдростта. Докато няма знание, човек не може да каже, че се е родил. И животните, и рибите, и микробите се прераждат и имат стремеж да завършат този цикъл на прераждането. В българския език думата *прераждане* подразбира преработване на нещата. Да преживяш, като вола, не е нищо друго, освен да преработваш. Значи и ние тук, на Земята, не вършим друго, освен да преработваме известна опитност, която сме придобили от милиони години.

Някои питат: „Откъде идем?“. От голямото море. Може да запитате: „Колко години сме стояли там и как е станало нашето излизане?“. Като ви е пекло хиляди години, Слънцето на живота ви е вдигнало нагоре и по закона на изстудяването на телата вие сте слезли долу. Значи Духът ви е вдигнал както Слънцето вдига парите от морето и ви е пратил на Земята. Не мислете, че тук е голямо нещастие за вас – то е голямо благо. Казвам ви, че няма на света по-велико знание от това да знаете да страдате. Най-високото проявление на Любовта е страданието. Който не е разбрал смисъла на страданието, той е още животно, микроб, който ще се преражда много, и обратно – оня, който е разбрал смисъла на страданието, той се е родил, той е човек. Страданието е само дял на човека.

Животните не страдат както човека – ударите за тях са само масаж. Кучето квичи от пръчката, която се слага върху него, но щом се махне тя, и страданието престава. В страданието е дълбокият смисъл на живота, тъй наречената „мирова скръб“. Тайната на живота се крие в страданието. Ако искате да усвоите Божествената Мъдрост

и тайните на природата, казвам ви, че няма друг път, освен страданието. Когато човек иска от Бога да го прати на Земята, Бог го пита: „Искаш ли да минеш през закона на страданието? Ако искаш, да те пратя“. Ако каже: „Не искам“, ще му рече: „Стой при Мене, в голямото море, защото, щом излезеш от него, ти си вече работник, който трябва да се труди и страда на Земята“. А що е Земята? Тя е голямата жена, ваша майка, която ражда и отглежда хората. Веднъж като ви приеме в себе си, тя ще ви държи милиони години да ви преработи, докато най-после ви извади готови и каже: „Ето моето дете, което вече може да ви говори с Божествения език на нещата“.

Ще направя малко отклонение. В раждането се крие една велика сила на движението; то е най-силният импулс, който може да се даде на човек. Ако бихте се пренесли на Слънцето с окото на един ясновидец, вие бихте разбрали с каква грамадна енергия изпраща своите лъчи. Вие казвате, че топът бил много силен, понеже можел да изхвърля една граната с такава сила, че я изпраща на 120 километра разстояние. А представете си с каква сила и бързина всяка секунда Слънцето хвърля вълните от своите лъчи и колко километра преминават, докато се спрат на едно място! Според физиците това са 300000 километра в секунда. Можете ли да си представите тази сила? Тия лъчи постепенно отслабват и намаляват светлината, понеже светлината зависи от силата на движението. Колкото по-силно е движението, толкова по-силна е и светлината, докато този изстрел срещне крайния предел и се спре и преобърне в тъмнина. А знаете ли що е тъмнина? Това е обратният процес. Изстрелът на светлината е отдолу нагоре, а движението на тъмнината, което достига крайния предел, е движение отгоре надолу, т.е. от периферията към центъра. Това е най-слабото движение.

И тъй, тъмнината е горе, а светлината е долу. Ще кажете: „Нали знаем тъмното място – това е адът“. Адът що е? Някои мислят, че адът е специално място на мъчение. Що е място на мъчение? Жена, която иска да роди, мъчи се; също и Земята е заченала и милиони и милиарди същества в нея и над нея се мъчат да родят. Това е адът. Някои не искат да бъдат там, а искат да бъдат на Небето и казват: „Аз не искам такъв ад“. Докато не минете през ада, човеци няма да станете. Именно затова раждането подразбира този ад. И той не е така страшен.

Човек, който се е родил и е прегрешил, се е отклонил от закона; предстои му падане, и то ужасно. Пак ще бъде сложен в топа на Слънцето, изхвърлен със силен изстрел, ще пътува в пространството милиони години и някъде ще спре – ще зависи с каква сила ще бъде хвърлен от Господа. И ако бъде хвърлен с голяма сила и пътува 100000000 години, толкова години ще му трябват да се върне. Колкото по-силно се движи в пространството, толкова по-бавно ще се движи назад към Бога. И когато вече го наближи, Бог ще го привлече с по-голяма бързина.

И тъй, да се роди човек значи да достигне крайния предел, до който неговата душа е хвърлена в пространството, където ще спре и поеме своята еволюция нано-во. И когато завърши така своите прераждания, той ще се роди.

С прегрешението на Адам и Ева човечеството изгуби надежда. Родиха им се две деца, но смъртта ги завладя; нямаше кой да ги утеши и те, като някои богати, които

нямат деца, се оплакват: „Нямаме наследници – всичко ще остане на чужди хора“ и са обезсърчени. Човечеството се намираще в такова положение, но Бог му даде безсмъртно дете, за да го избави – то е Христос.

Във вашите умове често се раждат нови мисли. Слушах веднъж един виден проповедник да казва: „Аз имам толкова много идеи, че в 10 – 20 години не биха могли да се изкажат“. Но само след 10 проповеди той изповяда, че е изхвърлил всичкия си материал. Когато мислите, че имате много идеи, вие сте в закона на прераждането. Нали най-напред са създадени по-нисшите животни – бърбъзанци, мушици и прочее. Многобройните ваши мисли толкова струват, че не можете да ги впрегнете да свършат една свята работа. Те не могат да усъвършенстват вашия живот. Обаче, когато дойде оная основна Божествена мисъл, тя ще бъде жива и едно с вас; ще се развива като новородено дете. Това, което християнството нарича „идване на Духа“, е тази Божествена мисъл, която едни наричат подсъзнание, други – съзнание, трети – свръхсъзнание; теософите я наричат събуждане на висшето Его, окултистите – проявяване на сублимното и прочее. Когато дойде във вас това положение, вие ще усетите мир, постоянна радост, която не се мени. Някой ще каже: „Аз имам тази радост“, не минава половин час и гледаш тази негова „радост“ изветряла! Тази радост е преходна, несъобразна със закона. Как може един скъпоценен камък да изчезне? Ти се заблуждаваш, това не е радост, а е мушичка едnodневка, която умира и ти започваш да плачеш. Някой казва: „Аз имам мир, спокоен съм“. Утре му дойде някое вълнение – веднага започва да бръчка мускулите на очите си; къде е тогава мирът? Не го напуска, но той не е бил действителен мир. „Аз съм християнин, 10 години се подвизавам, чел съм едни-кои си писатели – Спенсър, Спържин, Апостол Павел“. Всички те много хубаво говорят, но ти какво казваш? Защото, като отидеш при Господа, няма да те пита какво е казал Апостол Павел и какво е направил Спенсър, а какво ти си направил. Няма да занесеш там Апостол Павел, нито Спенсър, те сами ще отидат при Господа, но ти с кого ще отидеш?

И тъй, тази е основната идея, върху която днес трябва да мислим.

Зная, някои между вас имат криви схващания за Духа: някои мислят, че Светият Дух и лошият дух са едно и също. Добрият и лошият дух са неща диаметрално противоположни. Няма такъв закон, при който един източник да излива и сладка, и горчива вода. Както горчивата вода е винаги горчива и сладката – винаги сладка, тъй и Доброто е винаги Добро, а злото – винаги зло. Какво нещо е Доброто и какво – злото – това е един много дълбок въпрос и ако мислите, че в 5 – 10 – 100 години ще го изучите, вие се лъжете; трябва най-малко 1000 години да ви учи Христос, тогава ще имате що-годе понятие върху едното и другото.

С това ни най-малко не искам да ви обезсърча, но искам да ви кажа какви са законите, които направляват нашия живот, за да се освободите от някои свои излюзии. Всеки ден, всеки час в живота има своята програма; ние трябва да завършим тази основна работа на деня, от която зависи нашият прогрес. При това няма защо и много да се безпокоите дали ще се развиете: ще се развиете, аз ви го казвам поло-

жително. Някои питат: „Дали ще се развия?“ Като те хвърлят на земята, не само ще се развиеш, но и оттатък ще минеш. „Колко време трябва?“ 1000 години. – „Много е.“ Но 1000 е човешко число, то не е много голямо. 100 години е много пъти повече от 1000, 10 години е още повече. В този процес е обратното – 1000 години е най-малкото число, 100 години е по-голямото. Вие сте смутени. Числото 1000 има три нули, които показват трите условия, трите етапа, през които ще минете. В 1000 години трябва да формирате три тела – в крайната нула ще формирате вашето физическо тяло, като минете във втората нула, ще формирате вашето сърце, а като влезете в третата, ще формирате вашия ум. Като дойдете при единицата, вие ще се родите, ще възлезете нагоре и ще кажете на Господа: „Ето ни пред Теб, Отче – сега и ние можем да работим за Теб“. Това е раждането. И с раждането на Христа се отбеляза една велика епоха в света – явяването на Сина Божи. Затова всички ние трябва да тържествуваме.

Временните страдания, които имате, са най-голямото благословение за вас. Няма по-хубаво нещо от страданието, защото само чрез него Господ ще ви даде благословение. Когато някой ми се оплаче от своите страдания, аз му казвам: „Дай ми от твоите страдания, аз ти давам моята радост“ и прибавям: „Сега усещам приятност от живота“. Той си казва: „Този човек е много добър“, но и аз казвам в себе си: „Благодаря, защото ми даде повече, отколкото взе; за мен скръбта повече струва“. И Господ предпочете да напусне Своето величие, Своята слава, за да слезе на Земята да страда. За това има причини и това е най-великата Любов, която Господ изяви.

Когато започнем да схващаме, да разбираме вътрешно страданието, ще дойдем до истинския процес, който християнинът нарича спасение. Не можем да бъдем спасени, ако не признаем, че страданията са благословение. Спри се и кажи: „Страдание, ти си ми потребно, за да се родя“. Ако страдаш повече, това показва, че си по-близо до Бога. Когато страданието дойде до крайния предел, веднага се ражда радост. Майката изпитва най-големите страдания, когато ражда; в този краен момент всички бягат и се крият, но когато се роди детето, всички се радват. Да, за да се роди, всички трябва да викат – и жената, и мъжът.

На мен ми разправяха за една случка в село Николаевка, станала преди 50 – 60 години. Жената на един виден турчин я заболял зъб. В селото имало един българин, който вадел зъби. Турчинът я завел при него да ѝ извади зъба. Кадъната се качила горе (къщата имала два етажа), турчинът останал да варди долу. По едно време жената започнала да вика, но и мъжът започнал да вика. Зъбарят взел да се чуди: „Аз вадя зъба на едного, защо вика другият?“. Така и ние сме свързани – когато чужд зъб се вади, трябва и ние да викаме.

Аз ви говоря това, понеже се подвизавате в една епоха на велики страдания. Трябва да гледате на нещата като мистици, а не като обикновени безучастни зрители; да знаете, че страданията са най-голямото благословение, което ни дава Господ. Един ден ще го проверите. Избиват се хора, настава глад, мор, бащи и майки изгубват децата си, сестри са обезчестени, семейства са опозорени – от всички тези

страдания вие трябва да извлечете полза, на страдащите да изпратите радост и да кажете: „Дайте ни от вашите скърби“. Вие седите и казвате: „Добре, че не сме на бойното поле и че не гладуваме“. Каква опитност ще извлечете от това? Напротив, влезте в положението на душите, които страдат, идете и им помогнете – тогава ще бъдете благословени. „Ама как можем да помогнем?“ То е най-лесното нещо: ако не можете непосредствено, можете духовно да помагате на хората. Всеки човек е длъжен да вземе поне половината от скърбите на другаря си и да му даде своята радост. Казвате му: „Господ да те благослови!“. Господ чрез вас благославя хората. Казвате: „Нека намери друго, не чрез мен“. Електрическият ток, като мине през желязна пръчка, магнетизира я. Ако Божественият ток не мине през вас, как мислите да се повдигнете?

И сега всинца мислите, че вашите идеали са разрушени, съсипани. Не са съсипани. У вас са се наплодили много мушкички, бръмбарчета, риби, птици, млекопитаещи и когато се очистите от тях, вие ще станете умни. Когато постепенно съградите вашия храм, ще дойде и ще се роди в него Господ. Че се е родил Исус Христос преди 2000 години в Йерусалим – това ни най-малко няма да ви ползва. Може да пеете тази песен още 4000 години, тя няма да ви помогне. Ще се издигнете само тогава, когато ангелите влязат във вашата душа и кажат: „Днес се роди в дома Давидов Спасител“. И когато се роди Христос, там ще бъдат и Ирод, и Пилат, и първосвещеникът Каяфа.

Сега ще кажете: „Ама това дете – то е бяла, я да се освободим от него“. Може да го дадете на Пилат да го разпне и то ще отиде при други. Както Христос напусна евреите и отиде при езичниците, така и вашето дете ще отиде при други – при ония, които ще му дадат подслон. И вие ще бъдете избран, но изоставен народ! И като ви питат: „Защо страдате?“, ще отговорите: „Защото предадохме нашето дете на Ирод и Пилат, за да го разпне“.

Затова казвам, че трябва да се застъпвате за вашия Господ и да кажете: „Ще живея с Господа; живее ли Той, и аз ще живея; умре ли, и аз ще умра“. И както след страданията Христос възкръсна, така и вие ще възкръснете – ще научите закона за безсмъртието. Има хора, които са близо до възкресението – апостолите са възкръснали и работят на Земята. Ще кажете: „Защо не ги виждаме?“. Възкръсналият може да види възкръсналия – както музикантът разбира музиканта, както докторът разбира доктора и т.н. Трябва да имате тази способност – да разбирате и затова именно стоите на Земята.

И тъй, Христос се яви сега. Сега Той живее, Той е между вас, Той работи във всинца ви. И тъй, това, което хората наричат възкресение, то е раждане, тъй наричат християните възкресението – да излезе от гроба. За мен вие всинца сте гробове – някои по-големи, други – по-малки. Виждам разни надписи върху вашите надгробни паметници: еди-кой си Иван, толкова години живял; еди-коя си Елена, живяла толкова години; друг пък, като умрял, пак бил заровен в същия гроб. Колко пъти е умирали тази Елена и носи своя надгробен паметник с надпис на всички свои роднини!

Питате: „Кога ще възкръснем?“. Днес можете да възкръснете, но надгробните ви камъни са много тежки, трябва да слезе някой ангел да ги отмахне. Ако за Христа трябваше да слезе ангел да отвали камъка от гроба Му, колко повече трябва да слезе за вас! Христос в 33 години претърпя една велика промяна, която в своя край се нарича възкресение. Под думата възкресение разбирам борбата и победата на едно дете над смъртта. И затова се ражда човек – за да се бори и победи смъртта. Когато победите смъртта, ще дойде денят на възкресението.

Някои питат: „Когато се роди Христос и ангелите отгоре възвестиха мир на хората, защо хората не се поправиха?“. Защото не са научили Христовото учение както трябва. Христос пак ще проповядва в този свят. Ще Го видите, положително ви казвам. Някои от вас няма да Го видят. Защо? Много естествено – защото са слепи. И дълго време ще викат като онзи слепец: „Сине Давидов, милост към мен, допри ръката Си на очите ми!“. Като ви пипне очите, Той ще ви попита: „Виждате ли?“. – „Виждаме, Господи, хората като дървета.“ После пак ще ви пипне: „Сега какво виждате?“. – „Хората мърдат.“ Това какво означава? Че вашите мисли и желания първо са неподвижни като дърветата, а когато започнете да виждате, нещата стават живи като хората. Тогава ще разберете какво нещо е и добродетелта. Христос е дошъл да покаже, че трябва да се борим със смъртта, да я победим и да възкръснем. Това означава рождението.

Бесега, гържана на Рождество Христово, 1915 г.

ДА СЕ РОДИ

„Ако се не роди някой изново“

Йоан 3:3

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ Царството Божие е стремеж на човешката душа, цел и смисъл на човешкия живот. „Ако се не роди някой изново, не може да види.“ Понеже Новораждането е условие за виждане на Царството Божие, Христос казва, че необходимите елементи за това са вода и Дух. Водата е Божествен елемент, който принадлежи на херувимите. Техният физически свят е съставен от вода. Следователно, който иска да види Царството Божие, трябва да притежава двата елемента: водата – символ на живота, физическият свят на херувимите, и Дух – основа на Божественото Царство. Който иска да влезе в Царството Божие, трябва да бъде във връзка с ангелите – основа на това царство, и с херувимите – неговият физически свят. Без тази връзка, т.е. без вода и Дух, е невъзможно човек да види Царството Божие.

Водата и Духът са високи върхове, на които трябва да се качите, за да видите Царството Божие. Как бихте видели някоя красива местност в природата, ако не се качите на висок планински връх? Не се ли качите на върха, пред вас ще се изпречат неща, които ще препятстват на околото да вижда ясно. Те ще правят картината мъглива. Мъглата в човешкия живот е резултат на ненужни и неестествени човешки желания. Когато Христос казва да не се грижим какво ще ядем и какво ще пием, Той има предвид мъглата в нашия ум. Трябва да се освободим от тази мъгла, за да виждаме ясно. Тя трябва да се излее във вид на дъжд, а не да стои пръсната във въздуха.

„Да се роди.“ Какво означава раждането? Българите казват, че някоя жена е добила, но *добиване* и *раждане* са два различни процеса. За жената се казва, че е добила, за пилето – че се е излюпило, а за нисшите организми – че се размножават чрез делене. Раждането пък подразбира бременност на Духа с една Божествена, велика идея. Значи, за да се роди човек, в неговото съзнание трябва да вземат участие два елемента: разумът – като висша проява на ума, и сърцето – като условие за проява на чувствата. С други думи казано: за да се роди човек изново, с ново съзнание, той трябва да мине през вода и Дух. При разглеждане на въпроса за Новораждането умът и сърцето трябва да бъдат свободни от всякакви предразсъдъци и предубеждения.

В Англия една депутация от жени, членки на благотворително дружество, посетила един богат английски лорд с молба да пожертва някаква сума за дружеството. Те отишли в дома на лорда вечерта. Той ги поканил учтиво, предложил им да седнат и позвънил на слугата да дойде да запали лампата. В бързината слугата драснал

три клечки кибрит една след друга и едва на четвъртото драсване запалил лампата. Лордът му направил забележка, че не е внимателен – не трябва да изразходва четири клечки кибрит за едно запалване. Дамите, като чули как лордът прави забележка на слугата си за четирите клечки кибрит, си казали: „Не попаднахме на добро място. Този човек прави въпрос за няколко клечки кибрит, а ние очакваме помощ от него“. Като излязъл слугата, лордът се обърнал към депутацията с думите: „С какво мога да бъда полезен на благородните дами?“. Те разказали с каква цел идват при него и той веднага им дал една сума от сто хиляди лева. Те останали учудени от щедростта на лорда. Защо? Защото имали предразсъдъка, че пестеливият човек не може да бъде щедър.

Щедростта е едно качество, а пестеливостта и икономията – друго. Защо трябва да се изразходват две, три и повече клечки кибрит за запалването на една лампа, когато това може да стане само с една клечка? Има хора, които са щедри на кибритите клечки, а като дойдат до парите, там са скъпи, нямат никаква щедрост. Безразборното драсване на клечките е подобно на многобройните теории и разисквания върху християнството. Като слушате как се тълкува християнството, ще кажете, че тези хора са тръгнали вече в правия път. Опитайте да се докоснете до кесията им за благотворителна цел – веднага ще се поколебаят. За предпочитане е при разискване на въпросите човек да икономисва клечките, а да дава щедро стоте хиляди лева, отколкото обратното – да изразходва клечките, а да икономисва парите.

„Да се роди човек изново.“ Как става Новораждането? Като се роди човек от вода и Дух. Раждането е доброволен, Божествен акт, а добиването, както казват българите, насилнически процес. Всички хора мислят, че са родени, а всъщност те са добити. Питайте едного от сегашните родени хора откъде е дошъл, кои са майка му и баща му, къде са те днес, къде е отечеството му – той ще ви каже, че не знае откъде е дошъл и къде ще иде. Знае, че родителите му са умрели, но кои са те, откъде идват – също не знае; кое е истинското му отечество – и това не знае. Какво знание има този човек? Каква философия има той за живота? Роденият от Бога знае своя произход; който не знае произхода си, той е добит, не е роден. Между думите *добиване* и *убиване* има нещо близко. Също така и на английски думите *lawyer* (законоводец) и *liar* (лъжец) са близки по изговаряне, но различни по значение. Като се подхлъзне някога езикът, може вместо законоводец да излезе лъжец и обратно.

Христос казва: „Ако се не роди човек изново, не може да види Царството Божие“. Превеждаме: за да добием Царството Божие, за да възприемем външната светлина, която ще внесе в нашия ум цветовете и формите на телата, потребни са впечатления, които отпосле ще се обработват. Реални неща са не видимите, а невидимите, които възприемаме вътрешно. Някои хора, светски и религиозни, имат криво схващане, като мислят, че виждат нещата само външно. Външното виждане наричаме гледане. За да видим физически един предмет, съзнанието ни трябва да бъде будно. За да виждаме предмета външно и вътрешно, т.е. и физически, и духовно, нужни са Мъдрост и Любов. Не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш; не можеш

да го разбереш, докато не се свържеш с Разумността, която работи в него.

Разбиране между хората има само там, където тоновете вибрират хармонично. Когато съчетанието между тоновете е хармонично, казваме, че между тях съществува известна разумност. В това отношение Божествената музика представлява проява на Мъдростта, т.е. на разумно, мъдро съчетание на тоновете. Когато иска да изрази някоя нежна част от пиесата, музикантът избира такова съчетание на вибриращите тонове, което може да произведе съответен ефект върху човешката душа. Когато иска да изрази любовта си към момата, момъкът понижава гласа си, да стане тих и мек. Когато искате да покажете, че сте недоволни от някого, вие повишавате гласа си, свивате вежди, намръщвате се, показвате юмруци.

„Ако се не роди някой изново.“ Христос говори за Новораждането като условие за вътрешно виждане. Както бубата има стремеж да се превърне в пеперуда, така и онзи, в когото съзнанието е пробудено, има желание да вижда нещата вътрешно. Когато работи с желание да придобие материалите, необходими за неговото Новораждане, човек е на прав път. Който мисли, че ще намери тези материали във физическия свят и ще ги получи наготово, той не може да се новороди. Наистина, мъчнотиите, изпитанията, на които човек се натъква, до известна степен спъват неговото развитие, но той трябва да прави усилия да ги преодолява. Той знае, че смисълът на живота е в Царството Божие, където ще намери своите близки, които обича и които го обичат. Той знае, че смисълът на живота е в придобиване на Царството Божие, т.е. в придобиване на света на хармонията и красотата, на Светлината и простора. Към този свят именно се стремят съзнателно и несъзнателно всички мъже, жени и деца.

Търсите ли красиви форми, възвишени идеи, Божествена музика и поезия, ще ги намерите в Царството Божие, в Света на безсмъртието. Не е далеч от нас този свят. Той ни обикаля отвред, той прониква и в нас. Разстоянието от нашия свят до Царството Божие е само една стомилионна част от милиметъра. Причината хората да не могат да видят тази близост е стремежът им към периферията на живота. С това те се отдалечават от Бога и от Царството Божие. Има хора, които се стремят към центъра на живота, т.е. към Бога, към Неговото царство, но те са малко на брой. Повечето вървят към периферията: жените угаждат на мъжете, мъжете – на жените, майките – на децата, децата – на майките и т.н. И това не е лошо, но не е правилният стремеж, не е правият път на душата. Истинският път на душата е към Бога. Това означава вътрешен стремеж, съсредоточаване на човека към неговото висше, Божествено съзнание.

Как намира човек своето висше съзнание или това на своя ближен? Ще кажете: „Като люби“. Вярно е, че Любовта отваря всички пътища на човека, но за коя любов говорите? Например жената се стреми към своя мъж. Къде е мъжът ѝ? Или къде е жената? Тя хваща ръцете му, гледа го в очите, но казва, че е студен към нея, не я обича. Какви доказателства има тя, че мъжът ѝ не я обича? Нека жената вземе своя термометър и провери каква топлина има мъжът ѝ. Ако има 37° топлина, той не е студен.

Можете ли да наречете студен онзи човек, който има 37° топлина? И аз меря със своя термометър и виждам, че този човек има 37° топлина. Значи друго нещо подразбират мъжът и жената, когато са недоволни един от друг и се обвиняват в студенина.

Някои казват, че Христос говорил със символи, служил си с преносния смисъл на думите. Вашият език какъв е? Как е възможно топлият човек да бъде студен? Аз пък зная студени хора, които са топли. Колкото е вярно вашето твърдение, толкова е вярно и моето. Това е неопределен език, неопределена философия. Действително има хора, на които топлината не е определена, постоянно се мени. Такава топлина не е истинска. Топлина, която слиза до 35° и се качва до 40°, е променлива. Представете си, че имате едно градуирано шише, разделено на сто деления, т.е. на сто граду-са. Вие очаквате шишето ви да събира сто кубически сантиметра течност и толкова наливате, но всякога оставате изненадани. Защо? Шишето е пукнато точно на 37-о деление и над това деление течността се излива навън. Вие очаквате вашият мъж да има 100° топлина, а оставате изненадани. Той отправя към вас само 37° топлина. От това гледище казвате, че мъжът ви е студен към вас, не ви обича. Какво трябва да направите, за да ви обича? Да си купите ново шише, в което да сложите мъжа си и да го пазите внимателно, да не се пукне някъде, та топлината и съдържанието му да изтекат навън. Само така мъжът ви ще има постоянна и неизменна любов към вас.

„Да се роди някой изново.“ Това значи да влезе човек в шишето си, което има 100° топлина и 100 куб. см. вместимост. Обаче 37° топлина не е голяма, при тази топлина се извършват обикновени процеси. При нея човек не може да разсъждава зряло, нито да люби зряло. А човек трябва да се новороди, да придобие нов елемент в живота си. Съвременните психолози наричат Новораждането процес на пробуждане на човешкото съзнание; мистиците го наричат проникване и проява на Божия Дух и проява на Божествената душа в човека. Духът и душата посещават човека и си заминават, но ако останат за дълго време в него, те обхващат напълно ума, сърцето и волята му. Този процес наричаме Новораждане. Тогава човек е бре-менен с Божествени мисли и желания. Той е господар на своя живот и владее изку-ството да се качва на Небето и да слиза в ада по свое желание. Като чуват да се го-вори за ада, хората се страхуват, плашат се от лошите духове, не искат да ги срещат на пътя си. Който се е новородил, не се страхува от ада. И да слезе там, жителите му го посрещат добре, всички му стават на крака и му се подчиняват. Щом напусне ада, те си отдъхват спокойно и казват: „Дано не дойде пак между нас“. Страшен е животът в ада. За да излезе оттам и да придобие безсмъртието, човек трябва да се новороди.

Каква е разликата между вас и близките ви, които са заминали за онзи свят? Вие сте облечени в дрехи от гъста материя, а те – в дрехи от по-рядка и фина материя; вие ядете и пиете, четете, разговаряте, а те не могат – нямат органи за това. С една дума – вашият живот се различава коренно от техния. Каквато е разликата между гъсеницата и пеперудата, такава е и между вас и астралните същества. Те имат до-толкова отношение към вас, доколкото водите добър живот. Видят ли, че вие ми-

слите само за ядене и пиене, те се огорчават. Някои хора се отвращават от лекия живот още докато са на Земята. Така и бабите, като виждат млади моми и момци да се любят, чудят се на ума им и се питат как не им е омръзнало това. Те мислят, че са поумнели, че са надраснали тези неща. Всъщност те са още далеч от това. Изкуство е човек да се отказва доброволно от временните и преходни желания. Изкуство е човек да има всички условия да пие и доброволно да се откаже от пиене. Такъв човек е с характер. Той е разбрал Божествения живот.

Как се познава човешкият характер? По два начина: като поставите богатия и високопоставен човек при бедни условия или като поставите бедния при богати условия. Ако богатият не измени убежденията и разбиранията си и запази добрите си отношения към хората, той е човек с характер. Ако бедният не се забрави и запази убежденията, разбиранията и отношенията си към своите близки, и той е човек с характер. Това са новородени хора, които са изработили нещо ценно в себе си. Има неща в света, които всеки може да ви вземе – пари, дрехи, къщи, имоти, даже и мъжа, и жената, и сина, и дъщерята. Но има неща, които никой не може да ви отнеме. Това са вашите добродетели, вашият характер. Никой не може да открадне изкуствата, които притежавате. Кой ще отнеме изкуството на художника да рисува и на музиканта – да свири?

Христос казва: „Събирайте си богатства и съкровища, които нито молец разяжда, нито ръжда разваля“. Той има предвид събиране на богатства и съкровища, които обуславят Новораждането. Не прави ли същото и детето, което е в утробата на своята майка? То гълта хранителни сокове от нея, събира богатства, за да си образува органи, необходими за новия живот. След това се ражда. Който не разбира процеса на раждането, не разбира и процеса на създаването на света и пита защо Бог създаде света по този начин. Защо създаде човека с толкова вътрешни органи? Защо са му нужни мозък, бял дроб, сърце и стомах? Не може ли без тях? Не може. Чрез тези органи човек се свързва с ангелите, херувимите и серафимите, от които черпи знания за своето повдигане.

На староеврейски език серафимите се наричали духове на Божия венец.

Чрез белия дроб човек се свързва с херувимите. Ето защо, като дишате, мислете за тези духове и за тяхната Мъдрост. Значи Мъдростта се придобива чрез дишането.

Чрез сърцето си човек е свързан с друга йерархия, наречена престоли, т.е. Божествен разум. Биенето на сърцето показва, че сме свързани с тази йерархия. Защо се страхува човек от спиране на сърцето? За да не прекъсне тази връзка. Ако спре сърцето, човек изгубва разума си.

Чрез стомаха той е свързан с други йерархии – същества на благородството. Ето защо, като се нахрани, човек става по-разположен, по-добър, по-благороден, готов на жертви. Гладен ли е, не можеш да се приближиш до него.

От стомаха се отива в черния дроб, чрез който човек се свързва с друга йерархия, наречена власти, или Божествена сила. Разстройството на черния дроб се познава по пожълтяването на очите. Това показва, че има нещо дисхармонично в чув-

ствата на човека. Ако разстройството на черния дроб е голямо, явява се жълтеница. Това показва, че между Божествените власти и човека има някаква дисхармония. Как се лекува жълтеницата? Чрез възстановяване на хармонията между Божествените власти и човека.

Чрез жлъчката човек е свързан със съществата на Доброто. Прекъсне ли се тази връзка, жлъчката се пука. Следователно изгубването на Доброто в човека и пукването на жлъчката – това са синоними. Казват за някого, че е много жлъчен. За да се намали жлъчността, трябва да се увеличи добротата на човека. Когато жлъчката е в нормално състояние, Добротата и Любовта се увеличават. Ако омразата се увеличава, Любовта намалява. Това е закон, който регулира отношенията между силите. Никой не може да избегне този закон. Кажете ли някой, че не иска да бъде добър, той ще бъде лош. Ако не иска да бъде учен, ще бъде невежа. Всеки трябва да се стреми към възвишеното, което може да го предпази от деградиране.

След черния дроб се отива в далака, чрез който човек се свързва с друга йерархия – началствата, наречени Божествена правда и победа в света. Увеличаването и разстройството на далака показва, че Правдата е нарушена и човек е в дисхармония с началствата.

Друга йерархия са архангелите, същества на Божията слава, които ръководят народите. Те имат отношение към бъбреците. Който не слави Господа и не се въздушевява от великото в природата, не може да бъде във връзка с архангелите и страда от разстройство в бъбреците. Ще кажете някой, че няма защо да се възхищава от великото в природата, докато пред него стои трапеза с печени пиленца, прасенца и буйно червено вино; няма защо да търси смисъла на живота, когато го вижда реално пред себе си. Така мисли животното, но човекът на XX век не може да мисли по този начин и да се възхищава от преходни неща. Утре ще го заболят бъбреците и ще търси причината на заболяването.

Най-после слизаме до йерархията на ангелите, които са основа на живота. За да бъдем във връзка с тях, всички хора – мъже, жени и деца – трябва да раждат. Който не може да роди една възвишена мисъл, едно добро желание, не е свързан с ангелите. Във всеки момент трябва да раждате. Който не ражда, сам прекъсва връзката си с ангелите. Като се върнете по домовете си, нека всеки се запита защо има мозък, бял дроб, сърце, стомах, черен дроб, далак и бъбреци. Така ще си спомните за връзката, която съществува между Възвишения свят и вас. Само така ще разберете, че не сте свободни да мислите, да чувствате и да действате както искате.

„Ако се не роди някой изново.“ Какво представлява Новораждането? Съвкупност от последователни процеси. Новороденият държи зряла ябълка в ръка и вижда в нея редица процеси, извършени един след друг. Той опитва вкуса на зрялата ябълка и казва, че животът има смисъл. Докато дойде до Новораждането, човек разбира живота дотолкова, доколкото познава процесите, през които е минал, които наблюдава и изучава. Който е проследил покълването на ябълката и преждевременно я е отскубнал, той знае само този процес. Обаче ябълковата семка минава през по-

кълване, разлистване, цъфтене, връзване и узряване на плода. Изучавайте всички процеси, които стават в природата, за да разберете себе си и своите ближни. Който е минал през процесите на развитата ябълка, той се е новородил, той е учен човек. Той не се страхува от горчивата и кисела ябълка, защото знае, че процесите в нея не са завършени. При това положение той не може да каже, че животът е горчив, че няма смисъл. Всички хора познават живота, но отчасти. Всеки го е опитал донякъде както учените, които познават развитието на ябълковата семка само в някои от нейните фази. Малцина са имали търпение да наблюдават всички процеси от начало до край. Такива са познанията на хората и в различните области на науката.

Някой възприеме идеите на Новото учение, на Любовта, върви до едно място и казва: „Кой ще чака края на това Учение? Нямам търпение да видя резултата. Сега има по-важни работи“. Той се отказва още в началото. Кои са важните работи? За момата е важно да намери някой момък да я храни и облича; за момъка е важно да намери някоя мома да гледа къщата му и да му готви. Всеки намира смисъл в нещо преходно и за нищо друго не мисли. Друга категория хора едва издържат да видят Новото учение с листа и пъпки и се отказват; намират, че времената са тежки, трябва да подобрят положението си, да помогнат за повдигане на отечеството им. В този стремеж те помагат на себе си, а не на отечеството си. Трета категория хора, като видят, че идеите, които поддържат, разцъфтяват, спират дотук, започват да се организират в общества и казват: „Да приложим вече идеите си в борба със злото. Няма защо да се спираме върху Христовите думи да не се противим на злото“. Тръгват те в борба против злото, но нямат никакъв резултат. Четвъртата категория продължава пътя си към Божественото учение, с търпение дочаква връзването на плода и узряването му. Всички трябва да се въоръжат с търпение, за да вкусат от плодовете на дървото, което Христос е посадил. Опитайте плодовете на това дърво, за да влезете във връзка с възвишените духове от различните йерархии.

Някои искат да знаят ще се познават ли, като отидат на онзи свят. Колкото се познавате на Земята, толкова ще се познавате и на онзи свят. Голямо разнообразие съществува и на Земята, и в другия свят. Такова разнообразие съществува и в проявите на хората в приложението на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Всеки човек, всяко живо същество е специфична проява на Любовта. Хората не виждат това разнообразие, но Възвишеният свят се интересува. Там всички същества спират работата си за момент и отправят вниманието си към съществото, което люби. Необятна е Любовта в своите прояви, необятна е и в голямото си разнообразие. Можете ли да изчерпите водата от един извор с пълнене на бутилки? При това водата във всяка пълна бутилка се различава от водата в бутилката, която се пълни. Водата, която е текла преди десет години, се различава от тази, която тече днес; днешната вода ще се различава от бъдещата. Водата на миналите векове се различава от нашата. Това се отнася и до човешките чувства и мисли, до проявите на Любовта и Мъдростта.

„Ако се не роди някой изново.“ С това Христос иска да каже, че който не се роди

от вода и от Дух, не може да разбере проявите на великата Божия Любов и Мъдрост, не може да разбере смисъла на живота, не може да придобие вътрешна радост, добротата и сила. Да се родиш от вода – това значи да станеш пластичен и подвижен като нея. Няма същество по-силно от водата и няма същество по-слабо от водата. Следователно човек трябва да бъде слаб като водата, за да стане силен като нея. Когато някой пита защо сме слаби, отговарям: за да станем силни. Слабото съдържа в себе си елементите на силното. За да се прояви силното, нужни са условия.

„От вода и Дух.“ Духът подразбира разумният принцип, който владее изкуството да превръща малките и слабите неща във велики и силни. Думите на Христа „Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие“ подразбират: когато слабото и великото влязат в човека, той може да види Царството Божие. Който не е бил слаб, никога не може да бъде силен. В този смисъл задачата на човека се заключава в използване на най-малките страдания – да извае от тях нещо велико и ценно. Много от страданията на хората се дължат на неправилното поставяне на нещата – те са поставили Божествените неща на последно място, а човешките – на първо, с което внасят голяма дисхармония в живота си.

„Ако се не роди някой изново.“ Новораждането е необходимост в живота; то определя неговия смисъл. Като се стреми към Новораждане, човек се разширява. Който не разбира смисъла на Новораждането, разширява се, без да знае защо, и в края на краищата сам се обременява и отегчава. Той си прави къщи, купува си имоти, дава под наем, но вместо да осмисли живота си, повече се обърква. Наемателите се карат помежду си и той се кара с тях; те не плащат редовно наемите си, причиняват повреди на къщата и т.н. Тук може да се приложи поговорката: „Нямала си баба белица, купила си прасенце“. Това значи неразбиране на великия процес на Новораждането. Човек не е дошъл на Земята да си прави къщи, да ги дава под наем, да става рентниер. Той е дошъл да работи с ума, със сърцето и с волята си. Преди да е бил готов за работа, е трябвало да мине през мъчението и труда. Казано е, че човек се мъчи, ангелите се трудят, а Бог работи. Често Бог запитва ангелите:

– Какво правят хората на Земята?

– Мъчат се. Впрегнали сме ги да копаят и орат нивата.

Бог отговаря:

– Нека я изорат и посеят. След това ще дойда аз да я ожъна. Като събера житото, ще ги извикам и всички заедно ще седнем да си похапнем.

Така работи Бог. Следователно, който прави добро на хората и ги люби, той работи. Да учиш и възпитаваш хората – това е труд; да им готвиш, да чукаш лук и месо – това е мъчение. Не е тежка работата на човека, тежко е, че усилията му остават неоценени. След като е прекарал часове в кухнята, ще му кажат: „Нищо не струва яденето“. – „Докога ще се мъчим?“ Докато разберете смисъла на живота и се откажете от неестествените желаниа, които водят към неестествени пътища.

Едно време Бог направил две реки, които пушал да текат по определен път: едната вървяла надолу, а другата – нагоре. Първата река минавала през чернозем,

поради което била мътна; втората минавала през чисти пластове, затова водата ѝ била чиста. До едно място и двете реки текли близо една до друга и спокойно, приятелски разговаряли. Като дошло време да се разделят, те решили да направят някъде дупка, да слоят водите си, да се усилят и с това да подобрят положението си. Направили дупка, слели водите си и образували една река, водата на която била мътна. Те не постигнали желанието си да придобият чист живот и в края на краищата понесли последствията на своето неблагоприятие. Неестествените пътища всякога носят лоши последствия. Това става и в съвременните общества – вместо да следват пътя, който Бог им е определил, те се отклоняват и тръгват по неестествените пътища на живота. Грешникът да върви по своя път, праведният – по своя, но никога да не смесват пътищата си.

„Ако се не роди някой изново.“ Новораждането не подразбира сливане на водите на две реки и двете да изгубят чистотата си. Новораждането подразбира възприемане на Христовия живот в себе си. Чистата вода ще приеме Христовия живот и ще следва своя път. Мътната вода първо ще мине през земните пластове, ще се пречисти и като стане бистра, и тя ще възприеме Христовия път и ще продължи движението си. Пясъчните пластове, през които се пречиства водата, са страданията. Днес и българите минават през земните пластове, т.е. през страданията, за да се пречистят. Един ден всички, които са преминали през страданията, ще благодарят и ще видят какво са придобили. Пазете правилото да не вливате чистата вода в нечистата, чистия живот в нечистия, но да се стремите към процеса на Новораждането, който носи благоприятни условия за вашето развитие.

Ако ви пита някой какво носи Новораждането, отговорете: Новораждането носи в себе си условия за запалване на изгасналите свещи на хората, за изправяне на недъзите на телата им, за отваряне на очите на слепите, ушите на глухите и т.н. Само Бог е в състояние да оправи живота на хората. Само Той е в състояние да издигне падналите хора и да оправи техния път. Само Той е в състояние да оправи изопачените сърца на майките, изкривените умове на бащите, разстроените жлъчки на синовете и разстроените далаци на дъщерите. Когато се изправят хората, тогава ще се създадат благородни общества и семейства. Докато се оплакват от разстройство на черния дроб, на жлъчката, на бъбреците и на далака, никакво подобрение не може да се очаква.

Когато всички удове на човешкия организъм се оправят, тогава и светът ще се оправи. Постъпвайте и вие като Бога: видете ли, че умът и сърцето на брата ви са изопачени, не го критикувайте, но му помогнете да се изправи – това значи да правите добро. Как ще направите добро не мислете, важно е да имате желание да го правите. Силното желание отваря очите на човека и му дава възможност да помага. Ако си гладен, за предпочитане е да ти дадат черен хляб, отколкото да очакваш с дни и седмици обещания бял хляб. Много време ще чака гладният за бял хляб! За предпочитане е приживе да дадеш нещо на човека от богатството и благата си, отколкото да му оставиш след смъртта си хиляди или милиони лева. Малкото, дадено навреме,

струва повече от многото, дадено не навреме. Бог дава всякога навреме и намясто. Хората отлагат нещата за далечното или близкото бъдеще. Не, доброто, което си намислил да направиш, направи го още днес. Отлагането не разрешава въпросите.

Днес от всички хора се изисква да поставят Доброто за основа на своя живот. Това се иска и от българите. Хората изневеряват на Доброто, когато искат да придобият повече знания, богатства, сила, отколкото могат да носят. Право ли е това? Има ли смисъл богатият да се облече с новите си и скъпи дрехи, да сложи на ръцете си златни пръстени, на гърба си раница, пълна със скъпоценности, и така да мине през гъста гора, където има разбойници? Те ще го пресрещнат, ще го оберат и ще го убият. За да мине спокойно през гората, той трябва да облече старите си дрехи и на гърба си да носи раница с малко хляб.

Животът на съвременните хора е пълен с изненади – на всяка стъпка могат да го срещнат разбойници и да го нападнат. Животът носи и добри условия, и изненади. За всички хора, за всички народи има богати условия за развитие, които и днес могат да се използват. Който е дошъл до състоянието на пеперудата, ще се ползва от добрите условия на живота; който не е излязъл от състоянието на гъсеницата, ще гризе листата на дърветата и ще се оплаква от условията.

„Ако се не роди някой изново, не може да види Царството Божие.“ С други думи казано: ако не поправите мозъка, белия дроб, стомаха, жлъчката, черния дроб, бъбреците си и ако не раждате, не можете да бъдете добър, силен, разумен и благороден човек. Това е учението, което можете да приложите в живота си. Ако някой се оплаква, че мозъкът му не работи както трябва, нека мисли усилено, да прочисти пътищата, по които текат умствените енергии. – „Големи мъчнотиите имам.“ Приложи волята си, за да се справиш с мъчнотиите си! Прилагайте ума, сърцето и волята си съзнателно, за да живеете добре. Това не значи, че ще избегнете мъчнотиите. Много мъчнотиите ще имате, но ще ги преодолявате. Много пъти човек ще се излюпва, много пъти ще се добива, докато най-после се роди и види Царството Божие.

Между сегашното виждане и тогавашното ще има голяма разлика. Някой видял Христа, Бога, а като го питат роден ли е от вода и Дух, нищо не може да каже. Който не знае дали е роден от вода и Дух, не може да види нито Бога, нито Христа. Той е видял обикновен човек с бяла брада и с корона на глава, но това не е Бог. Ако види някой млад момък, това не е Христос. – „Видях ангел.“ Въпрос е дали си видял истински ангел. И малкото дете минава за ангелче, но между него и истинския ангел има голяма разлика. Да видиш ангел значи да се преобрази целият ти живот. Ти ставаш по-добър, разширяваш се, придобиваш по-голяма Светлина. Да видиш Бога – това значи да станеш светия.

„Само чистият по сърце може да види Бога.“ Мойсей, който беше чист и свят човек, само един път видя Бога, и то гърба, а не лицето Му. Животът ви ще се преобрази, ако видите само една частица от Бога. За да видите поне частица от дрехата Му, вие трябва да се освободите от своите отрицателни прояви: злоба, завист, омраза, гняв и др. Защо не изслушвате спокойно вашата сестра или вашия брат, когато ви

разправят свои красиви опитности? Не завиждайте на никого. Ако днес някой има една хубава опитност, вие ще имате на другия ден. Няма човек в света, на когото да не се дава известно благо. Отворете ума и сърцето си, за да възприемете красиви мисли и чувства. Когато едновременно в ума и в сърцето ви влязат една благородна и възвишена мисъл и едно благородно чувство, вие ще се новородите и ще бъдете готови да се жертвате за тях.

Не гледайте на нещата и на проявите само от външната им страна. Често външността лъже хората. Отивате някъде на гости и казвате, че домакинята не била любезна към вас, не ви се усмихнала. Каква усмивка искате – както котката се усмихва на мишката или както майката – на своето любимо дете? Когато дебне мишката, котката стои неподвижна, със затворени очи, като че не я вижда. Щом я хване между лапите си, тогава ѝ се усмихва. Обаче майката се усмихва вътрешно, едва забележимо на своето дете. Помнете: външната усмивка не всякога е искрена и чиста.

Не е набожен онзи, който няма Любов в себе си. Не е християнин онзи, който ти говори да правиш Добро, без да прилага Доброто. Човек трябва да различава истинското Добро от привидното, както и истинското зло от привидното. Някой изпразва кесията ви и казва, че направил това с цел да помага на бедните. Понеже вие не сте изпълнили задължението си към бедните, той го изпълнява вместо вас. Остави човека свободен, сам да изпълни задълженията си. Това не е християнство, това не е процес на Новораждане.

Всеки трябва да се новороди, за да могат водата и Духът да работят в него, да създадат условия за придобиване на Любовта, на Мъдростта, на Радостта и на Силата. Само така човек може да види Царството Божие. Само Учителят може да помогне на ученика да придобие условията за влизане в Царството Божие. Ако Слънцето не изпраща своята светлина и топлина, Земята сама нищо не може да ни даде. Без учител ученикът нищо не може да направи.

„Ако се не роди някой изново.“ Това значи: ако не се свържете с възвишените същества – с ангелите, херувимите, серафимите, началствата, престолите, не можете да се новородите. Новораждането освобождава човека от смъртта, която го ограничава и лишава от условия за придобиване на всички добродетели. Нека всеки каже в себе си: „Праведният не умира. Никой не може да вземе добродетелите му, никой не може да вземе душата му“. Христос казва: „Имам власт да положа душата Си, имам власт да я взема“.

Задачата на всеки човек, на всеки българин е да познае своя Баща и да каже: „Готов съм вече да изпълня първо волята на Баща си, а след това и на своя ближен“. Бог ще му отговори: „Да бъде благословен този народ, този човек, който е готов да Ми служи с Любов. Аз ще платя всичките му дългове, ще му направя нова къща, ще му дам добри синове и дъщери“.

Иде Божието благословение върху българския народ. Иде Божието благословение за всички народи. Които са готови, ще проверят това след десет години, други – след сто години, а най-неподготвените – след хиляда години. Всички ще проверят,

че думите ми са истинни, и ще кажат: „Благодарим Ти, Господи, че отвори очите ни да виждаме“. Тогава всички ще се убедите, че страданията, които днес преживявате, не могат да се сравнят със Славата, която ще дойде след десет, сто или хиляда години.

06. 10. 1918 г., неделя, София

ОЗДРАВЯХА

И колкото се гопряха, оздравяха.

Матей 14:36

Реалното в живота е това, което може да се докосва. Има три вида докосване в света. Едното е докосване на сенките. Например вие може да докоснете замръзналата вода и да си съставите понятие за нея, че е твърда и студена. Ще имате едно особено понятие за нея и ще кажете: „Качествата на водата са, че тя е твърда и студена“. Обаче това не е нито едно свойство, нито едно качество на водата, това е едно изключение, една случайност. А изключенията и случайностите – това са закони на разумни същества. Всяко разумно същество, когато иска да се прояви някъде в света, ще произведе или една случайност, или едно изключение. Сега някои от вас могат на логически основи да кажат: „Защо трябва да бъде така?“. Ако вие не можете да отклоните слънчевия лъч от неговия прав път, не можете да го изследвате. Всяка сянка в живота е едно отклонение от неговия прав лъч. Всяка мисъл, за да я изследвате, трябва да я отклоните. И всяко чувство – също.

Сега не искам да се оплитате в тия нелогически разбирания, защото не само вие, но целият съвременен културен свят има особени схващания и казва: „Защо Бог е направил света така?“. Но за да можеш да критикуваш един умен човек, трябва да бъдеш по-умен от него. Да го питаш защо това е така, това е едно нещо, а да го критикуваш – това е друго нещо. Ако си малко дете и питаш защо това е така, то е едно нещо, а да критикуваш е друго. Ако питаш защо е посадено това цвете, то е едно, а да го критикуваш – това е друго.

Всички хора в съвременния свят са първокласни критици. Всички вие сте като Джон Ръскин, първокласният английски критик. Всеки от вас е недоволен. Вие питате: „Защо Господ създаде моята глава така?“. Седите и Го критикувате, а не Го запитвате. Аз ви питам от Негова страна: с какво ви е длъжен Господ? Вие казвате: „Ама Той ни създаде“. Вие се лъжете. Той не ви е създал, от само себе си съществувате. Вие, без да Го питате, без да ви даде позволение, сте си съградили една къща и казвате: „Защо Господ ми даде това място?“. Както изследвам анализите на природата, виждам, че досега Бог никому нищо не е дал, всички хора насила са взели нещата. Сега ще възразите: „Ами защо Господ, Който е всемогъщ, позволява това нещо?“. Каква особена мярка имате за всемогъщето Божие? Мислите ли, че ако Господ удари този-онзи по главата, това е силата Божия? Това го правят само безсилните хора. Да убиваш хората, да им счупиш краката, да им счупиш главите, да им изкълчиш умовете – това не е сила, нито наука. И силата Божия не седи в тия неща.

Всички съвременни хора казват, че Господ е създал световите. Аз бих желал всички учени хора да създадат една теория – да обяснят какво разбират под създа-

ване на светове. Нека определят какво означава думата *създаване*. Какво разбират те под тази дума? Дали Бог създаде света, или ние го създаваме в своите умове? И някои запитват: „Ами Господ защо го е създал?“. Следователно в нашите разсъждения трябва да има една нишка на разумност.

Аз определям четири или пет важни положения в живота на човека. Казвам: настроението – това е един ветропоказател. Когато един човек има настроение, той мисли, че е много нещо. Аз казвам: настроение има, а това настроение е само един ветропоказател, който се върти, показва откъде иде вятърът. Казва някой: „Настроение имам днес“ и прави това-онова. Е, какво настроение има? Ветропоказател е той – ту на една, ту на друга страна се върти. И в такива хора има философия на настроението. Като се роди дете, майката казва: „Моят философ! Гениално е моето дете“. Казвам: твоето дете е с настроение, то е един ветропоказател, определя откъде идват ветровете – ту оттук, ту оттам.

Сега второто положение. Казва някой: „Ама аз имам чувство!“ Чувството е един кладенец. Значи превърнал си своята енергия от едно движение в друго, отляво надясно, превърнал си я в един извор, който извира отдолу нагоре. Хубаво, но с това още нищо не можеш да вложиш в живота на човека.

Третото положение: „Ама аз съм човек, който мисли. Разбираш ли, мисъл имам!“ Мисълта – това е една река, която тече. Що от това?

Четвъртото положение: „Ама аз съм разумен човек!“ Казвам: разумността е една градина, насадена с различни дървета, и за да види дали си разумен човек, аз ще прегледам дърветата, които си посадил, имат ли гъсеници, или нямат. Ако имат гъсеници, ти не си един от най-разумните хора. Ако вляза и намеря всичките ти дървета чисти, да нямат гъсеници, ще кажа: „Ти си един разумен човек“.

Петото положение. Някой казва: „В мен има принципи, аз съм човек на принципите“. Казвам: принципът – това е школа на живота. Следователно, като съедините вашия ветропоказател, като съедините вашия извор, като съедините вашата река, като съедините вашата градина, като съедините и вашата школа, като съедините всички тези методи в едно, ще се домогнете до ония Божествени начала на нещата, до едно по-правилно разбиране.

Казва евангелистът: „И колкото се допряха до Него, оздравяха“.

Някои подразбират това, физическото. Не е физическото, което мъчи хората в света. Всички физически болести са резултат на духовните състояния в човека. Всякога боледуват не слабите хора, а силните. Например някои учени, философи, казват: „Ти от глад ще умреш“. Има ли някаква философия в това, че от глад ще умреш? Това е 50 на 100 вярно. Аз ще ви докажа, че повечето богати хора умират от преяждане, а сиромасите – 25 на 100 умират от глад. Кое е по-страшно?

Не гладът е страшното нещо. Гладът в света е един велик принцип, една велика сила, която подтиква хората към култура. Гладът е научил хората да мислят, а преяждането е подтикнувало към леност. Гладът е една велика добродетел. Следователно нас ни е страх от глад и поглъщаме прасетата. Казват: „А, онова там, приемам

го тук, в коремчето си, да ми е пълничко“. Наука било това!

Аз съм наблюдавал още в турско време какво правят през зимата с конете. Ще кажете: „Е, от много далечни времена“. Турските паши имаха хубави коне, хранени с ечемик, атове ги наричаха. Като изкарваха един такъв ат, като започне той да скача, да играе – обръща вниманието на всички. Охранени коне бяха. А гледам – някой селянин изкарал някой мършав кон, едва върви. Казвам: този е философ.

Сега всички онези хора, които не са охранени, ние ги наричаме философи. Защо? Защото той върви, замислен е, няма ритане, няма скачане, няма нищо. Той е човек с дълбока мисъл. Не, не е там причината. Казват: „А, дълбока мисъл има в него“. Не, никаква дълбока мисъл, но зобчец му липсва, храна няма той. А за другия казват: „Млад е, пъргав, затова скача“. Не, зобчица е ял цял месец, докато излезе навън. Питам: при такова едно разбиране на живота до каква истина можем да се домогнем? До никаква истина не можем да се домогнем. За да можем да оздравеем, ние трябва да се докоснем до Истината, до нейната дреха.

„И които се допряха, оздравяха.“

От какво оздравяха? От всичките свои недъзи. Някои казват: „Да изнесем Истината!“. Питам: в какво седи Истината? Хубаво, аз съм съгласен да изнесем Истината. Казва Писанието: „Истината ще ви направи свободни“. Всички вестници казват: „Да изнесем тази истина“. Ако действително изнасяме Истината, то според Писанието тази Истина трябва да ни направи свободни. От 50 години насам вестниците все истината изнасят, но България още не е свободна. Освен че не е свободна, но още повече се забатачва. Питам: как мислите, ако сравните положението на България преди 50 години и сегашното ѝ положение, кое е по-добро? Едно време българите казваха: „Слушайте, това е турчин, не му вярвайте, той не е християнин, той ще те коли, ще те изтезава“. Значи в ума си имат една мисъл – че еди-кой си бил турчин, че коли, беси, изтезава. На времето си това е било правото учение. Хубаво, дойдоха българите да управляват. Оправдаха ли се думите им, че турчинът изтезава? Не се оправдаха. Казвам: турците не са излезли още от България. И в моите очи аз мога да определя защо не са излезли: всичките измрели в България турци, които не са се преродили, навлязоха в българите; българинът отвън е българин, отвътре е турчин – духът му е турски.

Между турците имало едно предание, според което правоверните трябвало по особен начин да ги спасяват. За тази цел имало 70000 камили, определени да пренасят умрелите от християнските гробища в турските и обратно. Понеже в гробищата им били погребвани заедно и неверующите, и правоверните мохамедани, то вечерно време ангелите с камилите си ходели да пренасят неверующите мохамедани от турските гробища в християнските и така освобождавали от тях правоверните.

Не, на съвременните хора трябва една правилна философия, правилни разбирания! Съвременният свят се нуждае от едни правилни разбирания за произхода на човешката душа, за проявлението на човешкия дух, за човешката мисъл, за човешкото сърце, за човешката воля. Трябва ни една наука, до която, като се домогнем, да

имаме известни резултати. В какво седят тези резултати? Когато човек се докосне до известни живи природни сили, в него самия, в каквото и да е направление, става един вътрешен преврат. Вземете това – колкото и да е груб един човек, щом в сърцето му се яви най-малката любов, забелязва се малко смекчаване на обходите в отношенията му. Забележете – едно младо момиче обича да се отговаря на майка си, ходи рошаво, неизмито, майка му му дава уроци – то не я слуша. Но като излезе на улицата и види някой млад момък, влюбва се и току-виж – цял ден се оглежда в огледалото. Започват да ѝ се смеят. Не, тя се е докоснала до реалността, до нещо съществено. След като се допре до реалността, майка ѝ, баща ѝ започват: „Остави ти него, ти с него няма да харосаш“ – те я отдалечават от него. Не я отдалечавайте! И действително, няма човек, който, като се отдели от Любовта, да е прокопсал. Докато онзи философ мисли с Любов, докато онзи философ разпространява своето учение с Любов, дотогава неговото учение е мощно. Докато ученият човек разпространява своето учение с Любов, то е мощно. Докато онзи военен или онзи техник разпространяват своето учение с Любов, това учение е идейно, в него има смисъл. Този офицер може 20 пъти да извади своя нож, но няма да убие никого. Той може да обезоръжи неприятеля си, но в последния момент ще каже: „Достатъчно е толкова!“.

Сега хората казват: „Ние трябва да бъдем меки, добри хора“. Но в какво седи тази добрина? Срецам аз двама ученици на улицата, 14 – 15-годишни, в трети или четвърти клас, хванали се и се бият. Казвам им: „Вие сте братчета, не се бийте!“. Не обръщат внимание. Аз няма да се намеся, да ударя едното или другото. Не, аз съм силен човек, хващам двамата за краката, държа ги като свещи изправени и питам: „Ще се примирите ли, или не?“ – „Ще се примирим.“ Казвам: „Слушайте, това е мое учение. Ако е за налагане, мога да ви наложя по-хубаво, отколкото вие си мислите“. Сложва ги на земята. Те се гледат. „Няма да се биете, разбирате ли? Вие двамата сте братчета. Хайде да си вървите!“

Карате се за две ябълки. Едната е по-голяма, другата е по-малка. Аз ще ви дам начин как да се справите. Ще разрежете тези две ябълки на по две. Единият, който има по-малка ябълка, ще даде едната половина от своята на другия; и вторият, който има по-голямата ябълка, ще я разреже на две и ще даде едната половина на братчето си. Така ще се уреди въпросът. Не е работата да мине едната ябълка от единия в другия. Не, трябва да се разреже ябълката. Сега мнозина, като ме слушат, ще кажат: „Тази работа е лесна“. Не е лесна.

Аз бих желал това учение да се приложи във всичките домове и да имате едно разположение като на светия. Ще кажете: „А може ли човек да бъде светия?“. Светията е човек, който ходи всякога със запалена свещ, той не ходи в тъмнина. Ще ви приведа една аналогия. По-добре е да ходиш с вощена свещ вечерно време, отколкото с една електрическа лампа от 1000 свещи. Ще кажете: „Е, сега, това разсъждение ли е?“. Ами ако ти си взел тази електрическа лампа само за един час, а аз имам една своя вощена свещ, питам: кое е за предпочитане в дългия път – да имаме тази

лампа за един час или моята вощена свещ? Електрическата лампа след един час ще ми я вземат, а моята малка свещ ще я имам за всякога и ще си осветявам пътя.

Сега мнозина от вас искат да имат един голям ум, за да осветяват света. Такъв гениален ум се взима под наем само за един час. Геният не е собственик, той е една лампа, една временна проява. И много хора, които са били гениални в младостта си, в старини нямат никаква гениалност. Силните в младините си на старини стават за посмешище. Питам: къде е силата на този човек, който по-рано е вдигал големи тежести, до 200 килограма, а на старини може да вдигне едва 10 килограма? Питам: къде е мощната сила на този великан? Сега съвременните хора мислят, че това, което имат, това, което притежават, е тяхно завинаги. Колкото един богат banker може завинаги да притежава своите пари, толкова и един гениален или един учен може да запази своя талант или знание, толкова и старият може да запази своята сила. Съотношението е същото. Всичко това е до време, временно се дават тия неща, те не са още наша собственост.

Сега да направя едно малко сравнение. Да допуснем, че аз със свой печат си напечатам 100000 лева и ги сложа в касата си. Казвам: аз имам 100000 лева. Питам: какво представляват те? Това число само по себе си има ли смисъл? То е мъртво число. Колко може да струват тия 100000 лева? Можете да ги претеглите. Колко струват те, къде е тяхната сила? Но аз мога да увелича тяхната сила, ако превърна тия книжни пари в злато или в сребро. Питам: силата на тези книжки и на златото еднаква ли е?

Следователно ние боравим някой път с числа, на които не знаем стойността. Числото 1, единицата, това е динамична сила – тъй вярват кабалистите. Когато единицата има зад себе си една реалност – не един книжен лев, а един златен лев, с този златен лев ти можеш да свършиш много работа, това е една сила и тази сила ние можем да я оживим. Някой има един книжен лев в касата си, друг има един златен лев, а аз имам един добър приятел. Питам тогава: къде е силата? Това са все единици. Може ли да определите математически в какво седи тяхното съотношение? Питам: като ги превръщате, къде е силата – в книжния лев, в златния лев или в човека? В човека.

Най-после казваме тъй: „Да имаме един приятел!“. Хубаво, какво ще е, ако ти имаш за приятел един ангел? Някой казва: „Да имаш за приятел един цар!“, друг казва: „Аз имам за приятел Архангел Михаил. Аз пък имам за приятел Исус Христос“. Трети казва: „Да имам за приятел Бога!“. Това са все единици, това са все имания. Е, щом започнем от човека и дойдем до Архангел Михаил, до Исуса Христа, до Бога, това са велики сили в света, с които ние трябва да имаме връзка. Не е достатъчно само да кажеш: „Аз познавам Христа“, но как Го познаваш? Всички вие имате една вътрешна опитност, но аз бих желал да ми кажете лично с Христа разговаряли ли сте? Може да кажете: „Насън“. А, не, не насън, това не е разговор. Аз мога да се явя насън на когото и да е. И вашите приятели, и те могат да ви се явят, но това не е една реалност на нещата. Насън – това е едно нещо, а реалното – това е друго нещо. Колко пъти през живота ви се е явил Христос в дома ви и сте разговаряли с Него?

Не само да разговаряте, но да разберете дълбокия смисъл на Неговото учение. Как мислите, ако дойде Христос, какво ще говори днес? Той ще говори за целокупния живот, ще говори за нашите отношения към Бога, а отношенията към Бога са отношения към целия Космос, към всички същества. Това е въпросът, който веднага разрешава всички отношения.

И днес, в сегашното си положение, когато вие искате да се запознаете с Христа, когато искате да се запознаете с някой велик човек, това не е толкова от желание да се домогнете до знанието, което Той има, а от това, че във вашето подсъзнание има едно скрито тщеславие – да кажете: „Аз се познавам с Христа“, а хората да кажат, че сте нещо, да ви отдадат едно външно уважение. Това е скрито тщеславие и вие сте на кривия път. Някой казва: „Аз съм православен“. Че какво от това? Това е външната страна на вашето тщеславие. – „Ама аз съм християнин.“ Че какво от това? Хубаво, християнин си, но проявил ли си Христовата Любов? Не. Добре, ти си православен, но проявил ли си своето православие? Не. – „Аз съм човек.“ Чудни са хората, като си слагат разни имена! Хубаво, щом казваш, че си човек, трябва да проявиш това нещо. Знаете ли какво значи човещина? Тя включва в себе си всички благородни качества „И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“ Сега, като ви говоря така, във вас може да се произведе една реакция, едно търкане. Може да кажете: „Нима ние сме толкова невежи, нима ние сме толкова лоши хора?“. Е, как ще докажем ние, че сме добри хора? Доброто без лошото математически не може да се докаже. Злото – това е едно отклонение. Злото в света е едно от най-силните доказателства, че съществува Доброто. Това е доказано по законите на висшата математика. И човек, който никога не е опитал злото, не може да приложи Доброто в света. Доброто, неговата вътрешна сила, може да познаеш само тогава, когато то има известно отклонение.

Сега например вие заставате и казвате: „Защо да се измени моето настроение?“. Казвам: имаме 4 годишни времена, имаме 4 главни ветрове, които духат. Тези ветрове имат ли смисъл? Имат, разбира се. Като се срещнат едно топло и едно студено течение, образуват се условия за дъжд. Питам: ако тия течения не се срещнат, ще има ли условия да се образува дъжд? Няма да има дъжд. Ако само студени ветрове духат, дъжд няма да има; ако само топли ветрове духат, дъжд няма да има. Вие питате: „Защо животът е само страдания?“. Това е само северен вятър. Някои казват: „Любовта на момата била толкова силна, че изгорила сърцето на момъка“. Е, хубаво, трябва две различни течения, за да се образува дъжд. А дъждът е носител на новото учение. Той е, който разнася тези семена.

Същите противоречия има и в светлината – във всеки момент на светлината се посрещат две течения. Така става и при тъмнината – едно тъмно течение се среща с едно светло. Тъмното течение е студеният вятър. Като се срещнат тъмнина и светлина, където се срещнат, там започва новият живот. Следователно между една голяма радост и една голяма скръб се заражда един велик Божествен живот. Тогава в тия промени на състоянията има философия.

Всичките християни в първите времена са разбирали това учение, а сега всички искат да бъдат весели, никой не иска да бъде тъжен. И прави са. Половината живот е в скръб, половината е в радост, но те трябва да се съединят. Ако вие изолирате скръбта вън от радостта, ще създадете най-голямата отрова. И ако изолирате радостта вън от скръбта, ще създадете най-голямата безсмислица в самия живот. Следователно радостта и скръбта ще съедините заедно. Тъй, както се проявяват на Земята, са две противоположни течения. Когато дойдем в съприкосновение с тях, ние ще се докоснем до Онзи, Който може да ни оздрави.

Новото, Божественото учение е необходимо за всички съсловия. То е необходимо и за младите, и за старите. Сега хората казват, че религията е необходима само за старите, че духовният свят е необходим само за старите, а не и за младите. Аз правя следното възражение, казвам тъй: светлината за кого е, за младите дървета или за старите? Младите дървета се нуждаят от по-голяма светлина, отколкото старите дървета. Следователно младите хора се нуждаят повече от духовен живот, отколкото старите хора. Някой казва: „Аз съм стар“. Стар и млад – това е друго заблуждение. В какво седи старостта? Старостта – това е едно топло течение; младостта – това е едно студено течение. Старият човек е разумен, той е топъл; в младия няма тази разумност. И всички казват, че младите хора са все глупави хора.

Казват: „Млад е, но като остарее, ще му дойде ума в главата“. Каква философия има в това? На мен ми е чудно! Може ли един момък, който не е разумен в младини, да стане разумен в старини? Това е невъзможно! Разумността си е всякога разумност. И един момък трябва да бъде разумен в младини, за да бъде разумен в старини. А сега някои поддържат това учение: „Тия хора сега не се обичат, но като се оженят, ще се обикнат, ще дойде любовта“. Това е една измама. Ти, за да намериш реалността, трябва да се докоснеш до нея, да сложиш пръста си в нея. И когато дойде един от учениците на Христа, казва Му: „Аз не вярвам“. Казва му Христос: „Ела, тури си пръста тук, в тази рана, и опитай тази реалност. Блажен, който не види и не опита, но повярва“.

Днес думите Христови са малко изопачени. Някои искат да ни убедят, че и без да видим Христа, ние пак можем да бъдем истински християни. Не, не, това е лъжливо учение. Аз поддържам едно учение: човек, който не може да види Христа, нищо не може да стане от него. Някои казват: „Вяра трябва!“ Не, не, това е глупава вяра. Човек трябва да види, но не такова виждане – да видиш от любопитство, да видиш само, това не е виждане. Под *виждане* аз подразбирам да видиш своя приятел! Сърцето ти трябва да затрепти, когато видиш своя приятел. Умът ти трябва да светне, когато видиш лицето на своя приятел. И не само да го видиш, но има ред въпроси, по които ще разговаряш с твоя приятел.

Обикновените хора не могат да ти бъдат приятели, само умните хора могат да ти бъдат приятели. Приятел може да ти бъде само разумният човек! Разумността – това е едно качество на един светия, а приятелството е качество само на един разумен човек!

Приятелство ли е това, когато един човек не може да ти помогне в нужда? Аз считам за приятел този, който може да раздели своя залък с теб. Казват някои: „Ние имаме едно и също учение“. Питам: ти можеш ли да разделиш своя залък с мен? Ако аз дойда в твоята къща като твой приятел и те морализирам да разделиш с мен къщата си, това приятелство ли е? Не, аз ще кажа: „Радвам се за тази къща, която имаш, и в душата си зная без никакво съмнение, че това, което имаш, си готов половината да го разделиш с мен“. Аз зная, че това, което моят приятел има, е готов половината да жертва за мен и това, което аз имам, съм готов половината да жертвам за него.

И сега вие мислите, че сте млади. Ще ме извините, няма да считате това за доказание, но ще ви кажа: вие, старите хора на топлината, и вие, младите хора на студа, защо сте пратени в света? Старите, като задухат от юг, и младите, като задухат от север, какво ще направите, като се срещнете? Дъжд ще дойде. А като дойде този дъжд, всичко онова отдолу ще поникне.

И всички сега имат желание да християнизират младото поколение, да го въведат в църквите. Аз бих желал тия хора да определят най-първо какво нещо е Църквата. Всичките съвременни богословски определения за Църквата са криви. Във всичките Църкви определението за Христа е криво, вярването за Христа е криво. Аз им казвам право в очите: криво е! Не че няма Истина там, има Истина, но казвам: Бог не е Бог на мъртвите, но на живите. Бог не е Бог на заблуденията. И ако днес Христос съизволява в църквите, не мислете, че Той седи там заради поповете и владичите. Не, Той седи там заради някои бедни, прости, невежи – за тях Той съизволява. Те са предали своето сърце на Господа и заради тях Той седи. А свещениците какво правят – „Господи, благослови“ и подложи ръката си. И в Англия, и в Америка, и в България – навсякъде е така. Каква е тази религия? Аз, като казвам „Долу парите!“, защо говоря това? То е само за свещениците. Търговците имат право, на пазара има място за пари, но в църквите – никакви пари!

Казват: „Това е опасно учение. Ето опасен човек!“. Не, вие извратихте Словото Божие и продавате Словото Божие за пари. Не, няма да го продавате! В църквата – никакви пари! И ако вие сте благородни хора, трябва да ми благодарите, че ви казвам Истината в очите. Не само че ви казвам тази Истина, но аз живея в нея. И може да се живее с нея.

Някои оспорват думите ми, казват: „Този е свещеник, деца има, жена има, как ще може без пари?“. Хубаво, не оспорвам това, нека бъде тъй! Но на владиката, който няма нито жена, нито деца, защо са му пари? На свещениците нека им дават, но на владичите? А, има друго, друго, друго! Друго нещо има. Аз не говоря само за българските свещеници, аз говоря за всички. Има друго нещо, което е залегнало в сърцето на хората и те не искат да изкажат истината. Това как работят свещениците, с пари или без пари, не ми влиза в работата. В моята работа не влиза, но в Божията работа влиза. Ако защитавах своя интерес, щях да говоря по друг начин, но аз защитавам една велика Божествена Истина, затова излагам своята чест.

Ще каже някой: „Той е глупав човек!“ Не, не съм глупав човек. Ще кажете: „Той се хвали“. Онзи, който се хвали, той не пали, а аз паля. Някои още не са виждали, не знаят какво мога да произведа с ръката си. Някой ще каже: „А, какво може да направи?“. Тази ръка, като я проточа, та като хвана природата, че като проточа и другата си ръка – нищо няма да остане! Да не мислите, че нищо не мога да направя? Има един Господ, с Когото ние боравим! Ще кажа: „Господи, покажи на тия хора, че само Ти Си Господ сега, покажи, че няма друга сила, освен Твоята“. Не, не е сила това да убиваме хората. Не е тази задачата на света. Казвам: ако един ден проточа своята ръка, то ще бъде ръката на Любовта, която да свърже тия хора. И ще кажа: ето, този е правият път във вашия живот, а пътят, по който сега вървите, е кривият път.

Сега най-първо трябва да се освободим от заблужденията, но доброволно. Аз не мога да уверявам хората, да им доказвам кое е право и кое – не. Някой път те критикуват Божественото и казват: „Какво може да направи Той?“. Това е глупав въпрос. Я ми кажете, кой човек досега е направил нещо в света? Всички хора не са ли оставили своите кости в гробищата? И след като умре някой, тогава ще го повдигнат и ще започнат да разпространяват учението му. Така и сега казват: „Христос умрял!“. Аз в умрели хора не вярвам; в умрелия Христос не вярвам. Аз вярвам в живите хора, в хората на Любовта вярвам, но че преди 2000 години някой живял и умрял – аз в него не вярвам, в умрял човек не вярвам. Защо? Аз ще им кажа: „Бог не е Бог на мъртвите, но на живите и в Него всички живеем“. „Ще умрем“ – казват. Не, друго нещо се разбира под думата *смърт*. Ще умрем, защото грешим, а трябва да дойдем в съприкосновение с онази велика Истина, с Божията Любов, за да оживеем. И когато дойде онова, истинското оживяване, ние ще се разберем. Когато ви срещна и погледна в лицето, ще прочета какъв е вашият живот, не вашите слабости. Моята душа вижда вашите нужди. Ще разбере, че моят приятел се нуждае от лек. Ще видя, че животът му е малко тежък, че страда, и ще му кажа: „Приятелю, две думи ще ти кажа: ти ще си вземеш с три пръста малко цвят от пелин, ще го туриш в едно джезве, ще го държиш 5 минути да клонне. Тъй всеки ден в продължение на 10 дни ще пиеш по една чашка пелин и положението ти 75% ще се подобри“. Няма да му казвам да изяде след това една бучка захар. Не, захарта освен че няма да помогне, ще влоши положението му. Пелин, пелин ще му дам, а ако някой ми дойде на гости, тогава ще му дам една лъжичка сладко, и то пак икономично.

Днешните хора минават икономично. Като намерили това изкуство – да черпят с по една малка лъжичка сладко, минават евтино. Почерпят го – и хайде да си върви. Един американски мисионер отишъл на гости в едно българско семейство, където му поднесли една фока сладко. Взел една лъжичка, момичето седи, а той лъжица след лъжица – изял всичката фока сладко. След това казали: „Много яде този американец!“.

Едно време българите правеха много добре – когато им дойдеше някой гост, те го нагостяваха хубаво, а не както сега – с една лъжица сладко. Аз не съм за лъжичката сладко. Някои хора не се задоволяват само с една лъжичка и не ходят на гос-

ти. Някои се сърдят, че не им отиват на имения ден. Ще ви дохождат гости, но ще им опечете една хубава кокошка или от тези, хубавите скумрийки, или един голям куркой, напълнен с това-онова. Казва: „Виж такива работи ям аз, другояче не идвам“. Аз харесвам това, когато ви дойде някой гост, да го угостите добре. Слушайте, когато дойде ваш приятел, не се скъпете, не минавайте само с вашето сладко! Сега пък се научили другояче. Казват: „Може и без бонбонче“ – изпрати си картичката и свършена работа! Дойде именият ден, прати си картичката където трябва – голяма чест направил! Имен ден с една картичка! Е, честит имен ден! Не, приятелю, не е така. Навсякъде ударихме само с картички. Отиваме при Христа – пак с картички. Казвам: Христос, като е отворил сега, по Рождество Христово, чувала, чуди се какво да прави с тези картички.

И чудното е, че всички тези хора седят на един ум и мислят, че са правоверни и че те са хората, които ще внесат култура в света. Казвам: от 2000 години защо не внесохте тази култура? „Ама Христос ще дойде.“ Ще дойде Христос, но не по този начин, както вие Го очаквате. Не смея да ви кажа по какъв начин ще дойде. Когато Христос дойде в света, всичките ледове ще се стопят, сняг няма да остане и вода в реките няма да остане, а ще се превърне в пара. Ще има такава пара, толкова горене – всичките води, всичко ще се превърне в огън и всички хора ще се стопят. Е, като се стопят, какво ще остане от тях?

Сега хората мислят, че само при това състояние може да се живее, само с лед може да се живее. Те мислят, че само ледът е нещо реално. А ледът, като се стопи, като изчезне, какво става? Превръща се във вода. А тя? В пари. Ами парата? Тя създава едно движение.

Следователно всичките наши качества, всичките наши разбирания трябва съвършено да се стопят.

Първото нещо, което трябва сега на хората, е общо доверие. Че какво липсва на тия свещеници? Чудни са сегашните хора в България – страх ги е от мен! Имат право да се страхуват, но аз казвам: вас трябва да ви е страх само от Бога! Какво има да се плашите от мен? Аз зная защо съм опасен. Светлината при известни условия в живота е опасна. Те казват, че Новото учение ще намали авторитета на владиците и поповете. Ами когато поповете и владиците се бият с кадилниците, авторитетът им не се ли намалява? Те имаха едно събрание тук, в София, в което техният език не беше тъй благовиден, както подобава за Народното събрание. Питам: кой е крив това? Един свещеник със своя живот трябва да бъде образец! Тези двама или трима свещеници не могат ли да служат заедно за Христа? Един българин ми разказваше следния случай, станал в Добруджа: в една българска църква една неделя служи български поп, а другата неделя – румънски, а някой път в една и съща неделя ту на български, ту на румънски се чете. И на български служиха, и на румънски. Казвам: много хубаво, и на румънски се служи на Бога, и на български. И хората казват: „Амин“.

„И всички, които се допряха до Него, оздравяха.“

На всички съвременни хора, на всички съвременни философи, на всички учени хора, на всички държавници, владци и попове им трябва, в най-добрия смисъл, да се допрат до Истината! Те са носители на Светлината и Господ ги чака. Това не значи, че другите са против Светлината, но единствените хора, които спъват засега културата, това са учените хора, това са религиозните хора, и то техните владци. Те са, които спират идването на Царството Божие. Господ пита Христа: „Станаха ли хората?“. Христос казва: „Не са, Господи, те спят още“. И ако дойде сега Христос и повика един съвременен български владика да Му рапортува, какво ще Му рапортува? Христос ще го попита: „Как отива Моето паство?“. Какво ще Му каже той?

Помнете, че всички ще бъдат съдени според своите дела! И ако аз замлъкна да говоря, в света ще дойде нещо много страшно. Когато казвам аз, подразбирам: когато умните хора млъкнат да говорят, когато поетите престанат да пишат своята поезия, когато песнопойците престанат да пеят, това е един от най-страшните моменти, които човечеството може да преживее. Докато умните хора говорят, докато поетите пишат, докато песнопойците пеят, докато добрите хора изказват свободно своята мисъл, човечеството е на правия път в развитието на своята мисъл и те имат Божието благоволение. Започнат ли те да ограничават човешката мисъл, започнат ли да ограничават човешките чувства, започнат ли да ограничават човешките действия, в света идва нещо страшно.

И хубавото, великото в Бога е това: няма същество в света, на което Бог да е казал: „Ти направи това“, а на друго да каже: „Ти не прави това“. Бог е дал на хората абсолютна свобода, всеки да извърши това, което е вложено в него, което той вижда за добро. Малкото дете Той е оставил да постъпва като малко дете, възрастния – да постъпва като възрастен. Това е, което Господ върши.

Сега, някой казва: „Защо моят Учител ми казва така?“. А аз питам: защо моят ученик ми казва така? Да допуснем, че учителят не критикува постъпките на учениците си, а учениците критикуват постъпките на учителите си – светът ще се оправи ли? Нито учителите да критикуват постъпките на учениците си, нито учениците да критикуват постъпките на учителя си; нито синовете да критикуват поведението на баща си, нито бащите да критикуват поведението на синовете си; нито дъщерите да критикуват своите майки, нито майките – своите дъщери, нито богомолците да критикуват своите пастири и обратно. Под това разбирам прави отношения.

Аз задавам въпрос: от моето гледище например, когато някой път засягам въпроса за свещеничеството, това разумно ли е? Не е разумно, защото с това нищо не придобивам. Защо? Много пъти от моите фрази, от моите идеи те все ще намерят нещо да го изопачат. Ще преместват предложението на едно или на друго място и ще кажат: „Той това и това каза“. Не, моето желание е хората да се свържат с Бога на Любовта и да заживеят братски. Ако те имат взаимно почитание и уважение помежду си, това почитание трябва да почива на един вътрешен закон. Като те срещна, питаш ме защо те гледам. Аз не те гледам като някой апаш – за да те оберат, или както гледам някое говедо – сложа ръка отгоре, пипам го дали е тлъсто. Не, не е тази моя-

та цел. Или, ако ми дадат един кон, моята цел не е да му сложа юзди и да се кача на него, но казвам: този кон се нуждае от свобода, той дълго време е орал.

Аз не мисля за конете, но сега има много хора, които са станали коне. Някой път казват: „Горкият кон!“ Не, има хора, които страдат хиляди пъти повече, отколкото тези коне, и казвам: кое е това учение, което ще даде почивка на тези хора? Кое е това учение, което ще внесе тази радост, този мир вътре в живота им? Само онези разумни отношения между хората, само ако между хората дойде Божествената Любов. Само Божествената Любов ще внесе мекота и разумност в живота. Тази Любов ще внесе знания, духовност между хората. И държавите ще се изменят. Държавниците ще наредят разумни закони. Тогава и служащите ще се изменят. Всичко това ще се нареди така, че законите няма да се налагат с насилие и хората ще почувстват една вътрешна свобода. По друг начин ще се прилагат тия Божествени закони. Този начин идва сега в природата.

„Всички онези, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Аз бих желал сега у вас да се зароди едно интензивно желание да се допрете до самата реалност на нещата и да почувствате силата на тази реалност. Вие сте свободни, нали? Обаче между мъже и жени има разногласие. Събират се тези-онези, увещават ги, но и между тях има разногласие, липсва им нещо. На хора, които не могат да живеят добре помежду си, им липсва нещо. Тази идея в моя ум представлява следната картина. Десният крак на мъжа е счупен на 4 – 5 места, а на жената левият крак е счупен на 4 – 5 места. Могат ли тия двама души да се обичат, да си услужват един на друг и да живеят разумно? Тя се хванала за левия крак: „Олеле-олеле!“, той се хванал за десния крак: „Олеле-олеле!“ и при това положение казват: „Можем да живеем по Любов“. По Любов могат да живеят само здравите хора, Любовта не е за болните. Тя може да услужва на болните, но е за здравите, това трябва да знаете веднъж за всякога. И най-първо ние трябва да се докоснем до Истината, до здравите, да оздравеем и само така ще разберем великата Божия Любов.

Сега някой казва: „Аз искам да се изпълни сърцето ми с Любов“. Е, хубаво, левият ти крак е счупен и като се изпълни сърцето ти с Любов, ще те боли повече. „Ами да ми направи превръзки!“ Не, като дойде Любовта, превръзки няма да има, ще има ядене и пиене. Любовта седи в разходки, в ядене, в пиене и в обличане – това ще бъде Любовта. Да се обличаш в правия смисъл на думата – това е велико нещо! Да се наядеш, да направиш една разходка в широкия Божий свят, в тази светлина – това е велико нещо! И сега казват някои: „Ние не можем да разберем тази Истина“. Няма да я разберете, ръката ви е счупена. Ще намерите най-видния хирург да я направи, да я заздравя. Имате някоя малка раничка в стомаха или където и да е – ще я излекувате. Всичките недъзи във вас трябва да изчезнат веднъж завинаги. А сега окото ви боли, ухото ви боли.

В света сега проповядват едно учение, че човек, като остарее, ще оглушее, ще ослепее, ще се парализират способностите му. Това не е учение на Духовния свят. Това учение, което ние проповядваме, което Христос е проповядвал, не е учение на

остаряване, то е учение на вечно подмладяване. Исаия преди хиляди години е казал: „Онези, които очакват Господа, тяхната сила ще се възобнови“. И Христос на много места е казал: „Ако не се родите отново от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие“. И Той подразбирал същия закон. И всеки ден човек трябва да се възражда в себе си, не веднъж, а постоянно да се възражда. И Павел е казал на едно място тъй: „Да се обновявате в ума си“. Като се докоснем до тази велика Истина, ние ще приемем Любовта.

Не трябва да бъдем в горите, не трябва да бъдем и в църквите. Аз не говоря против горите, не говоря и против Църквата. Църквата уподобявам на една хубава Божествена жена. Църквата – това е общение на живи души, в които Христос живее. Те съставляват едно цяло в себе си. Тази Христова Църква не седи в тия Църкви, които ние имаме; тя не седи и в този салон, в който сме сега, но седи в душите на живите членове в тази Църква, не само на тази Църква тук, но и на всички Църкви по целия свят. Тя свързва всички разумни души, в които живее Христос. Тия хора образуват едно тяло, а Христос е глава на това тяло във великия Божествен живот. И ако вие сте вътре в това Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете гладни? Ако вие сте в това Христово тяло, мислите ли, че Христос ще ви остави да бъдете невежи? Ако вие сте в това Христово тяло, мислите ли, че ще бъдете чужди за другите хора? Казвате: „Отворих сърцето си, но не ме разбират“. Не ви разбират, но и вие не разбирате. Ако вие сте в това Христово тяло, мислите ли, че вашето сърце ще бъде празно? Не.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега тъй, както ви говоря, аз забелязвам, че във вас се явява една малка напрегнатост – считате, че ви морализирам. Не, аз ви казвам, че има една вътрешна наука, която ни посочва правилните отношения в живота. Всеки един човек трябва да живее, това е важно. Животът на всеки един от вас трябва да се изрази в най-правилната форма, по най-правилния начин, да има същинското съдържание в него – това е необходимо. И в Църквата трябва да се създадат тия условия, при които всяка една душа да се прояви.

Аз желая, като се събирате, да се научите какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо външния свят, какви трябва да бъдат вашите отношения спрямо живата природа. Някой път вие се оплаквате, казвате: „Всички хора отвън са лоши“. Не, не е право, вие изпадате в една крайност. Тези хора отвън не са по-лоши от тия хора вътре. Общо взето, принципно, има хора светски, които са в Църквата, но които, също като вас, разрешават един принципен въпрос. Колко хора има такива! Те, макар че не са тук, между нас, а в Църквата, но като се срещнеш с тия хора, разбираш се. Такъв човек, като го срещнеш, виждаш, че в него има нещо, което те привлича.

Не трябва да слагаме такива рамки – да мислим, че само хората, които са събрали тук, в това общество, са правоверни. То е хубаво да сме събрани в едно общество, но всеки един човек, дали е великан или слаб, дали е англичанин, китаец или японец, всеки един има известни качества, които го свързват с другите хора. Питам:

колцина от вас бихте издържали, ако Христос ви се яви днес такъв, какъвто е, а не какъвто бе преди 2000 години? Той сега много се е изменил. Преди 2000 години Христос беше физически доста слаб, та като Му натовариха един кръст, не можа да го изнесе на Голгота, а трябваше други да му помагат. Обаче днес Христос е толкова силен, че и да рекат да Го разпнат, не ще могат. Няма да намерят такова голямо дърво, на което да Го разпнат, т.е., ако всички хора биха се събрали да Му приготвят кръст, трябваше да употребят грамадни суми, да ангажират работници и да изразходят хиляди години време, докато Му изковат един кръст. А дотогава от Небето ще дойде сила, която ще помете света.

Много е силен днес Христос, та няма кой да Го закове. И при това днес няма такива гвоздеи, с които да Го приковат. Той е придобил това изкуство – като каже: „Пуф-пуф“, тия гвоздеи, с които са Го заковали, се стопяват. И 10 пъти да Го коват днес, Той все ще се разковава. И действително, днес Христа не могат да Го заковат и затова казват: „Оставете Го!“. И всички онези от вас, които се допрат до тази Истина, никой не може да ви закове. Вие сте слаби. Защо? Казвате: „Ами аз не съм ли християнин?“. Ако сте християни, няма да мислите, че сте нещо отделно от Христа. Вие ще мислите тъй, както Христос мисли, и Христос ще мисли тъй, както вие мислите. Той е много деликатен. В Христа има една благородна черта – че Той мисли както хората мислят, но иска и вие да мислите тъй, както Той мисли. Той, като срещне някого, и най-простия, и най-бедния, ще намери един случай да му послужи, да му каже нещо и ще си замине, без да каже: „Аз Съм Христос“. И като Го запиташ: „Кой си ти?“, не казва. Ще каже: „Пътник“. Една благородна черта е, че Той никога не рекламира, не казва: „Това и това направих“.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Сега аз имам едно намерение. Хайде да не го казвам, че ще ви изплаши. Аз съм сложил коритото отдолу, сложил съм и малко житце и държа една малка сиджимка, но вие не ме виждате. Някои от вас отивате към коритото и щом речете да влезете, сте похлупени отдолу. Най-първо вие се радвате, а аз си казвам: „Дали ще дойдат, дали няма да дойдат“. И като дойдете до дупката, хвана ви със сиджимката и ха – в коритото. Виждате колко съм искрен! Аз ви плаша сега, казвам: не влизайте под коритото, ще потегля! Вие казвате: „А, ще потеглиш“. Ще потегля! Само че между моето корито и онова, с което малките деца ловят птичките, има грамадна разлика. Ако се хванете в моето корито, ще преминете океана; ако се хванете за това на децата, ще опитате горещата тенджера.

„И всички, които се докоснаха до Него, оздравяха.“

Великото вътре в живота е да познаем Бога като една разумна Любов без никакво съмнение. Никога да не критикуваме Бога и Неговите постъпки, защото Господ е направил така света. Трябва да изучаваме живота и да знаем, че в онова, което Бог е направил, в него няма никаква задна цел, никаква задна мисъл. В Бога има само една цел: Той иска всички същества да бъдат щастливи, да знаят смисъла и на Любовта, и на омразата, и на радостите, и на скърбите, и на доброто, и на злото, и

като знаят всички тези контрасти, да разберат, че всичко това е дадено за разумния човек. Това е съобразно стиха, който казва: „Всичко действия за добро на онези, които любяат Господа“. Трябва да знаете, че всички сили, които растат върху вас, работят за добро. Ако вие имате Божествената Любов, ще можете да измените тези сили да работят за вашето повдигане. Ако не ви мразят хората, нищо няма да стане от вас, няма да се повдигнете. Я ми кажете, кой светия в България не е бил гонен? Я ми кажете кой праведник, появил се между някой народ, не е бил гонен? Как ще обясните това гонение, защо е било? И сега тук, в България, искат да обявят едно гонение против нас, но няма смисъл. Кого ще гонят? Това са християнски народи. Те вярват в Христа и ние вярваме в Христа. Да вярваме в различни неща – разбирам. Лесен е въпросът. Ще повикаме Христа и ще Го питаме: „Сега Ти кажи, кой от нас е християнин?“. Нищо повече. И каквото каже Христос, аз съм съгласен, думата Му на две няма да направим. Ще повикаме Христа. Ще кажете: „Ама Той е на Небето“. Той ще дойде и ще каже: „Мир! Какво спорите?“. – „Кой е правоверен?“ И казва Христос: „Всеки, който люби Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила, и всеки, който люби ближния си както себе си, той е на правата страна“.

Казва се: „Който люби Господа с всичкото си сърце“. Какви са плодовете на сърцето? Какво ще даде този човек?

„Който люби Господа с всичкия си ум.“ Какви са плодовете на ума?

„Който люби Бога с всичката си душа.“ Какви са плодовете на душата?

„Който люби Бога с всичката си сила.“ Какви са плодовете на силата?

И най-последно, „...онези, които любяат ближния си“. Какви са плодовете на тази любов? Всичко това се определя на думи точно, но не трябва да се определя само на думи, а и на дела.

И тъй, казвам: ако между мен и вас се зароди един спор, лесно ще го разрешим – ще повикаме Христа.

„И които се допряха до Него, оздравяха.“

И сега аз желая вие да имате тази опитност – да се свържете с тази реалност, да се домогнете до нея. Няма по-хубаво, по-красиво нещо в живота от онзи, великият ден, в който човек ще почувства, че е във връзка с Великото, Реалното, което носи живот в себе си. Един ден, когато дойдете във връзка с Христа, с тази велика Любов, като се домогнете до Него, ще почувствате това не само за миг. Аз никога не говоря за изгубената любов, това не е любов. Аз говоря за Любов, която никога не се губи. Пак ще сложите пръста си там. Някой път нали, имаш случай, търсиш ключа да запалиш електричеството. Ходиш, луташ се тук-там, не можеш да го намериш. Ключът не се е изгубил. Той не е променил мястото си, пак ще светне. Колкото и пъти да си сложиш ръката в Христовата рана, Той ще ти каже: „Ела и виж! Не бъди неверен, но верен“. Не бъди като онзи, който казва: „Не си струва да люби човек“. Онзи, който люби, не обича да говори за Любовта. Говориш ли за Любовта, това не е Любов. Тихите води са дълбоките води, шумните са плитките води в живота.

И тъй, оставям ви единственото в света – да се домогнете до Христа, да се докоснете до Христа и да получите това оздравяване. Това оздравяване ще ви направи членове на Църквата.

Беседа, гържана на 13 януари 1924 г.

Съдържание:

Рождението	1
Да се роди	8
Оздравяха.....	20

РОЖДЕНИЕТО

